

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 162. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849788959088.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Denne for mig trykkende og triste sæson var nu tilende. Ved begyndelsen af den var min forlovelse sket; i midten min bortflytning fra Wexschalls hus, og slutningen var optaget af arbejde, min angst og anstrengelse med at indstudere »Den stumme i Portici«. Sommerferien var nu indtrådt, og jeg derved i tre måneder 163 udenfor det offentlige liv. Jeg besluttede nu at tage mod til mig og gøre ende på dette forhold, og øjeblikket kom, da min forlovede en dag skrev til mig og opfordrede mig til at være sanddru imod ham og sige ham, om jeg følte mig ulykkelig ved vor forbindelse, og om denne var skyld i det mismod, den sorg, der så ofte lyste ud af mine øjne og gennem mit hele væsen; isåfald bad han mig om, at jeg åbenhjertigt ville udtale dette for ham. Dagen efter dette brev, da han indfandt sig hos mig, brød jeg min tavshed. Ordet, der så længe havde svigtet mig, lød nu roligt og klart fra mine læber. Med fuldkommen ærlighed sagde jeg ham nu, [at jeg barnagtigt havde ladet mig påvirke af andres omdømme og af den megen tale om, at jeg burde træffe et valg, og at jeg da med en utilgivelig letsindighed og uden ret at prøve, af hvilken art mine følelser for ham var, var kommet hans ønsker imøde. Med søsterlig venlighed og ømhed bad jeg ham nu tilgive mig min uret; jeg sagde ham, at den godhed, den agtelse, jeg i sandhed nærede for ham, ikke var af den natur, at man kunne bygge et helt samliv derpå. Mild og from, som han var, hørte han på mig, medens tårerne trillede ned ad hans kinder. »Lad os skilles som venner!« bad jeg ham inderligt. »Det har altid forekommet mig så stygt, så råt, at mennesker, som en tid har levet sammen i et sådant forhold, skilles som fjender. Lad mig beholde din ring og behold også min til erindring om et venskab, som fra nu af skal indtræde imellem os. Og skal den end ikke mere sidde på vore fingre, for at alle skulle kende dette venskab, så lad den i et gemme, skjult for alle, være et minde om, at vi forlod hinanden med mildhed og tilgivelse. Ræk mig venligt din hånd,« vedblev jeg, »når vi herefter mødes, til tegn på, at du har tilgivet mig og ikke i fremtiden vil unddrage mig dit venskab.« Alt dette lovede han mig kærligt og mildt og sagde, at han dog aldrig ville have følt sig lykkelig, når han troede, at jeg ikke var det. Hans tårer afbrød ham ideligt, så at han blot kunne tvinge enkelte ord frem, hvorimod ordene let og rigt stod til min tjeneste i dette afgørende øjeblik. Kærligt og inderligt skiltes vi ad, kærligere end nogensinde, som dette hans svar på et brev, jeg dagen efter sendte ham, kan bevidne. Det gode, forsonlige menneskes brev lød således: 164 Min inderlig elskede søster!